

kunde være til den Interesse, Pastor Petersen i den senere Tid saa tydeligt havde vist ham. Det saa' næsten ud, som om det var Pastoren magtpaaliggende at faa ham fjernet og vel forsørget. Kunde der virkelig være Noget om et begyndende Forhold mellem ham og Frk. Ragnhild? Umuligt var det vel ikke, sagde han til sig selv og var dermed paany dybt inde i den labyrintiske Tankegang, hvoraf Paterens Tale havde kaldt ham ud.

Frk. Ragnhild — ja! Ogsaa paa hende havde han tænkt i Nat, da han laa vaagen og saa' tilbage paa den bugtede Vej, ad hvilken Gud havde ledet ham op til sig. En Række halvglemte Minder fra deres allerførste, ungdommelige Venskabsforhold i Vejlbys Præstegaard var igen bleven levende hos ham; Gensynet otte Aar senere hos Doktor Hassing og hendes paafølgende Besøg i hans Hjem, hvor Hansine for første Gang viste den mistænksomme Tilbageholdenhed overfor ham, som han længe ikke forstod Grunden til, . . . Alt havde han paany gennemlevet med en Visions Klarhed. Dog, mest havde hans Tanke dvælet ved den første Tid efter Tilbagekomsten til København, hvilken han aldrig kunde mindes, uden at Skamrødmen steg ham op over Tindingerne, . . . hine Forsmædelsens Dage, da han, raadvild over for sig